

Давідъ же царь роди Соломонъ ѿ Оурины. Соломонъ же роди Ровоамъ. Ровоамъ же роди Абіа. Абіа же роди Іса. Іса же роди Ісафатъ. Ісафатъ же роди Ішрамъ. Ішрамъ же роди Озію. Озія же роди Ісаакамъ. Ісаакамъ же роди Ахазъ. Ахазъ же роди Езекію. Езекія же роди Манасію. Манасія же роди Амона. Амона же роди Іесію. * Іесія же роди Іехонію, и братию егѡ, въ преселеніе Бавлінское*. По преселеніи же Бавлінскому, Іехонія роди Салафіла. Салафіль же роди Зоровавелъ. Зоровавель же роди Абіуда. Абіудъ же роди Еліакіма. Еліакімъ же роди Азора. Азоръ же роди Садіка. Садікъ же роди Ахіма. Ахімъ же роди Еліуда. Еліудъ же роди Іакова. Іаковъ же роди Іоанна, мъжа Маріи, и из неакже родися Ісусъ, глаголемый Христосъ. Всіхъ же родивъ ѿ Абраама до Давіда, рідове четыренадесѧтє. и ѿ Давіда до преселенія Бавлінскаго, рідове четыренадесѧтє. и ѿ преселенія Бавлінскаго до Христа, рідове четыренадесѧтє. Ісусъ Христово рождество сице бѣ: ѿвченикъ оубиши матери егѡ Маріи Іоанифови, прѣжде даже не снитися има, ѿвчтесѧ имици во чревѣ ѿ Духа Свата. Іоанифъ же мъжъ елъ праведенъ сый, и не хота елъ ѿвличити, восхотѣ тай пустыти ѿ. Сїл же емъ помыслившъ, се ѿгелъ Господень во сиѣ ивица емъ, глагола: Іоанифе сиїне Давідовъ, не оубойся прїати Маріамъ женѣ твої: рождшесѧ въ ней, ѿ Духа естъ Свата. Родитъ же сина, и наречеши има емъ Ісусъ, той во спасетъ люди своя ѿ грѣхъ ихъ. Сїе же все бысть, да сбудется реченое ѿ Господа пророкомъ глаголющимъ: Ое дѣва во чревѣ прїиметъ, и родитъ сина, и наречутъ има емъ Елимануилъ: еже естъ скавало, съ наими Богъ. Воставъ же Іоанифъ ѿ сна, сотвори, икоже повелѣ емъ ѿгелъ Господень: и прїатъ жену свою. И не знаше елъ, дондеже роди сына своего первенца, и нарече има емъ Ісусъ.

* Въ
нѣкіи хъ
Гречес:
Іесія же
роди
Іакіма
и братию
егѡ:
Іакімъ
же роди
Іехонію,
въ пре-
селеніе
Бав-
лінское.

Въ навечеріи рождества Христова. На часѣхъ.

Евангеліе на п'ервый часъ.

С Мат. 0.01. Зв. Е.

Исусъ Христово рождество сице бѣ: ѿвченикъ оубиши матери Егѡ Маріи Іоанифови, прѣжде даже не снитися има, ѿвчтесѧ имици во чревѣ ѿ Духа Свата. Іоанифъ же мъжъ елъ праведенъ сый, и не хота елъ ѿвличити, восхотѣ тай пустыти ѿ. Сїл же емъ помыслившъ, се ѿгелъ Господень во сиѣ ивица емъ, глагола: Іоанифе сиїне Давідовъ, не оубойся прїати Маріамъ женѣ твої: рождшесѧ въ ней, ѿ Духа естъ Свата. Родитъ же сина, и наречеши има емъ Ісусъ, той во спасетъ люди своя ѿ грѣхъ ихъ. Сїе же все бысть, да сбудется реченое ѿ Господа пророкомъ глаголющимъ: Ое дѣва во чревѣ прїиметъ, и родитъ сина, и наречеши има емъ Елимануилъ: еже естъ скавало, съ наими Богъ. Воставъ же Іоанифъ ѿ сна, сотвори, икоже повелѣ емъ ѿгелъ Господень: и прїатъ жену свою. И не знаше елъ, дондеже роди сына своего первенца, и нарече има емъ Ісусъ.

Гав. А.
ст. ии.